

Arrest

nr. 156 753 van 20 november 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 18 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 18 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De verblijfsaanvraag wordt op 27 januari 2011 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 juli 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 19 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht, is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. Daarenboven is vereist dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing de verzoekende partij een rechtstreeks voordeel oplevert (cf. in dezelfde zin de vaste rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak: RvS 9 september 2009, nr. 195.843; RvS 27 januari 2010, nr. 200.084; RvS 12 september 2011, nr. 215.049). Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

2.2. Ter terechtzitting betwisten de partijen niet dat verzoekers op 18 maart 2013 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en zij sinds respectievelijk 2 mei 2013 en 12 juni 2013 in het Rijk verblijven in het bezit van de elektronische A-kaart.

Aldus dringt de vaststelling zich op dat verzoekers ingevolge artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet reeds zijn toegelaten tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk. Ingevolge het gestelde in § 2 van voormelde bepaling – dat luidt dat de verblijfstitel die de toelating tot een verblijf van beperkte duur vaststelt geldig is gedurende één jaar en in geval van verlenging geldig gedurende twee jaar – werd verzoekers op respectievelijk 11 april 2014 en 7 april 2014 een A-kaart uitgereikt, geldig tot respectievelijk 18 april 2016 en 28 mei 2016. Een recht op verblijf van meer dan drie maanden is in beginsel gunstiger dan een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden. Een eventuele verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt overeenkomstig artikel 13 van de wet in beginsel ook slechts verleend voor een beperkte tijd. Beide verblijfsstatussen leiden pas na vijf jaar tot een onbeperkt verblijf. In het kader van het verblijfsrecht dat zij thans in België genieten, kunnen verzoekers – zoals door hen wordt beoogd – ook eventuele verdere medische zorgen krijgen in België.

Gevraagd om het belang toe te lichten dat zij hebben bij het thans voorliggende beroep gelet op hun huidige verblijfsstatus in België, geven verzoekers niet aan dat een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan leiden tot een ruimer verblijfsrecht en stellen zij verder zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij nochtans toe daarover een standpunt in te nemen en haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). De Raad stelt vast dat verzoekers niet duiden dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing een concreet voordeel kan opleveren en dat zij niet aantonen dat zij een belang hebben bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing.

2.3. Er dient derhalve te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoekers niet doen blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS